

Koffietijd

Koffietijd

Tieneke Elzinga

Deel 1

Eerder verschenen van Tienieke Elzinga

Uit het nest geklikt deel 1 en 2

De Spiegel

Schrijver: Tienieke Elzinga
Coverontwerp: Chris Ouboter
ISBN: 9789465017013
© Tienieke Elzinga

1. Je zult de ouders van de daders maar zijn

Met gemengde gevoelens wens ik iedereen een voorspoedig 2020. Verbijsterd laat ik de beelden van het scherm tot me door dringen. Je zult de ouder van een van de daders maar zijn.

Eén ding is zeker dit zijn geen kwajongens streken meer. Dit lijkt pure vandalisme. Zeker als ik naar de verkoelde resten van de auto's kijk. Auto's die een met moeite bij elkaar gespaard, de andere van een invalide die zonder zijn/ haar vervoermiddel nergens meer kan komen. Een auto van een zzp'er. Hoe moet hij/zij nu zijn/haar afspraken nakomen? Het is niet moeilijk om te bedenken hoe de eigenaren van die auto's zich voelen. De meesten van hen hebben niet de juiste verzekering voor dit soort schade. Verdriet en onmacht. Jongens? Hoe dan? En waarom?

Dit is heel iets anders dan de traditionele kwajongens streken die jaren geleden op oudejaarsnacht begaan werden. Zoals die van de jongens in een klein dorp in het noorden van ons land. Na de laatste kerkdienst op oudejaarsavond ging iedereen zoals het leek naar huis om thuis de jaarwisseling af te wachten. De koster deed nog eens een laatste rondje om de kerk en voelde of de deuren goed afgesloten waren. Alle losse prullenbakken en bloempotten zet hij nog even in het bijgebouwtje. Dan komt de jonge organist die de dienst van nieuwjaarsmorgen gaat begeleiden bij hem staan. Hij vraagt of hij de sleutel van de kerk vast mee mag nemen. "Dan hoeft u niet eerder aanwezig te zijn en kan ik mezelf binnenlaten om nog even de verzen door te spelen voor de dienst." Hij vertelt de jongen dat hij de sleutel in verband met calamiteiten niet mee mag geven en vertelt hem waar hij hem vinden kan. De jongen bedankt hem en niets vermoedend loopt hij naar de kosterwoning. Als hij uit het gezicht verdwenen is maken zich uit de schaduw van de kerk een paar gestalten los. Eén van hen rent naar het bijgebouwtje en komt met de sleutel

terug. Hij maakt de deur van het kerkje open en de jongens gaan naar binnen. Na een hele tijd komen ze weer naar buiten en even later is het weer stil op het kerkplein. Zoals elk jaar is het rond twaalf uur gezellig in het dorp. Iedereen komt even buiten en wenst elkaar een goed nieuwjaar. De jongelui gaan nog aan de 'sleep'. Heb je toevallig iets vergeten binnen te zetten dan kun je erop rekenen dat je het de volgende dag ergens midden op een weiland terugvindt. Slepen mag. Maar niets beschadigen is de afspraak. Als een kwartier voor de dienst de jonge, organist en de koster tegelijk bij de kerk aankomen lijkt alles rustig. De koster kijkt tevreden. Alles is nog zoals het hoort. Hij haalt de sleutel van de kerkdeur en steekt hem in het slot. Samen stappen ze naar binnen. Wat hij dan ziet! Alle stoelen zijn omgedraaid en met de rug naar de kansel toe gezet. Eigenlijk is het wel een komisch gezicht. De koster schelt: "Rot jongens", en kijkt naar de organist die lachend over een stoel hangt. Dan vraagt hij: "Jij moest toch vroeg inspelen vanmorgen?" "Dan dringt het tot hem door dat de vraag naar de sleutel maar een smoes was. Wat nu. Voordat de mensen komen kan hij nooit alles weer netjes hebben. En deze jongen, die mee in het complot zat, zal het ook niet lukken om op tijd klaar te zijn. Dan bedenkt hij iets. Hij wijst met de vinger dreigend naar de jongen. "Jij dondersteen, aan het werk. Nu! Achter de toetsen! En jij gaat spelen tot dat ik zeg dat je mag stoppen." Dan gaat de koster naar buiten. Hij heeft een plan. Staand tussen de geopende kerkdeuren, waar binnen het orgelspel klinkt, vraagt hij de kerkgangers te wachten. Als bijna iedereen er is wenst hij ze allemaal een gezegend nieuwjaar en vraagt hun medewerking voor een klusje die hij beslist niet alleen gaat doen. Dan mogen ze naar binnen. Bij het zien van de gedraaide stoelen ontstaat er een grote hilariteit. Wat een mop. Iedereen wordt gevraagd om een paar stoelen terug te zetten. Boven hen speelt het orgel. Er is wel een vermoeden van de daders. En de organist? Hij heeft meer dan een uur moeten spelen tot hij

het teken kreeg dat de dienst zou beginnen. Dit was een onschuldige actie. Je begrijpt hier is nog lang over gepraat. Dan deze oudejaarsnacht van 2019. Die staat straks in de geschiedenis vermeld als, zoals een hulpverlener het met tranen in zijn ogen noemde, "De oudejaarsnacht wat een oorlog leek". Zo erg was het dus in sommige steden over het hele land verspreid. Gelukkig zijn er in bepaalde wijken camera's aanwezig en de toegesnelde agenten hebben een body Cam. De beelden moeten helpen de daders te vinden. Iedereen is het er wel over eens dat ze gestraft moeten worden. Je zult de ouder maar zijn van een van hen. Leeftijden van twaalf tot en met zestien worden er genoemd. Kinderen nog. Ze hebben geen idee hoeveel schade en wat de gevolgen zijn bij het verkeerd gebruiken van vuurwerk. Zien ze dan echt geen gevaar. Is het ze dan niet verteld. Die ouders kunnen de vraag verwachten; Heb jij je kind wel opgevoed. Hebben jullie je kind wel onder controle of zijn jullie alleen bezig met je eigen dingen. Weet je wel wat je kind uitspookt. Of vind je het wel prettig dat hij/zij altijd op pad is. Lekker rustig toch! Hebben jullie wel door dat de basis van de opvoeding bij jullie thuis is en nergens anders. Het is jullie kind. Dus de verantwoording voor zijn daden ligt in de basis bij jullie, de opvoeders. Het is toch niet zo dat nu ineens je kind buiten zijn boekje gaat. Waarom hebben jullie niet aan de bel getrokken toen je hem/haar niet meer onder controle had. Kijk nu eens waar het toe leidt. Zelfs een begrafenisstoet wordt op oudejaarsdag met vuurwerk bekogeld. Dit wil toch niemand. Helaas blijkt het nodig dat ook een hele groep ouders de bewustwording van het opvoeden opnieuw moeten leren. Normen en waarden en respect. Weet u nog! Wij wonen in Nederland. Zo jammer dat deze eerste column van 2020 eigenlijk intens verdriet is.

2. Hoe werkt uw Apotheker

Hoeveel Apothekers nemen hierin hun verantwoordelijkheid, of rekenen ze zich allemaal rijk en duperen niets vermoedende zieke mensen

De uitspraak van het meisje blijft in haar hoofd vastzitten. Wat haar nu dwars zit is dat ze toch weer alles mee naar huis heeft genomen

We zitten bij de bakker in het dorp even een kop koffie te drinken. In de winkel was ik haar tegengekomen en nu zitten we hier. Door het raam zien we een meisje langsfietsen. Mijn gezelschap zwaait naar haar. "Het is een lief kind" zegt ze. Een kleine kwebbelkous. Ik kwam haar gisteren tegen bij de Apotheek. Ze kwam naast me zitten en zei: "Ha buurvrouw moet u ook pillen slikken? Die verkopen ze hier gratis. In één adem kreeg ik het verhaal dat ze die morgen met haar moeder bij de dokter was geweest. Het hele gezin had in het weekend zo vreselijke jeuk gehad. Of ik maar begreep dat jeuk echt niet leuk is. Ze stroopte haar mouw omhoog en ik zag allemaal kleine en grote rode bultjes verspreid over de hele arm. Het arme kind. Ik vroeg haar wat de dokter had gezegd. "Weet ik niet," zei ze. Ze dacht dat ze pilletjes of een zalfje zouden krijgen. Ze moest het briefje naar de Apotheek brengen en nu moest ze wachten. Er kwam een hele diepe zucht. Ze gaan het maken.

Ik zie het voor me. De kleine drama-Queen en moet lachen. "Moet je luisteren," gaat mijn kennis verder; "dan ben ik aan de beurt. De mevrouw achter de balie vraagt naar mijn geboortedatum. Als ik het noemt zegt ze "Dat klopt." Ik kijk haar aan en denk; natuurlijk klopt het. Ze loopt weg en komt even later terug met een grote doos en een papieren tas. Vragend kijk ik haar aan: "Zo veel?" Ze schuift alles over de balie in mijn richting. In mij voel ik een weerstand opkomen. Wetend dat thuis onder in de kast, een grote doorzichtige box,

van een bekend warenhuis, staat meer dan vol met dezelfde medicijnen, begin ik steeds meer te twifelen aan de rekenkunde van de apotheker. “Zoveel heb ik echt niet nodig hoor”, probeer ik. “Gisteren was het doosje van dat ene merk, op twee na, leeg en dat heb ik doorgebeld. Van de anderen heb ik echt nog wel genoeg voor een maand.” De mevrouw achter de balie schudt haar hoofd. Nee dit is echt wat er voor u klaar is gezet. Ik protesteer dat ik niet alles mee naar huis wil nemen. Maar dat verandert niets. “Het is nu al voor u klaargezet en in de administratie doorgerekend,” zegt ze. “We kunnen het niet meer terug nemen. “Dan moeten we het weggooien”. Verbijsterd kijk ik haar aan. Hoezo, weggooien. Ik heb het zelfs nog niet in handen gehad. Wat nu. Dit is trouwens niet de eerste keer dat me dit overkomt. Sinds de regel, door de Apotheker ingesteld, dat iedereen voor de herhaal recepten steeds voor drie maanden tegelijk mee naar huis krijgt, merken wij dat het steeds meer wordt. Bij ons rijst de vraag. Hoe komen ze aan die grote aantallen. Wij houden elke keer, ondanks dat we keurig de aantallen slikken die op de verpakking staan, over. Al verschillende keren hebben we dat aangegeven. Toch blijven de medicijnen maar aangeleverd worden. Om de twaalf weken krijgen we een mailbericht dat er weer medicijnen afgehaald moeten worden. De voorraad thuis is inmiddels opgelopen tot tig doosjes van de verschillende soorten. Veel inmiddels over de datum. Wat moeten we ermee? Op deze vraag krijgen we al een paar keer het antwoord: de restanten kunt u deponeren in de daarvoor bestemde bak voor de balie. “Ik weet het niet”. Besluit ze.

Ook voor mij is het herkenbaar. Hier en daar hoor ik dezelfde klacht. Ons bekruipt nu het gevoel dat er iets goed mis is met het uittellen van de medicijnen. En erger nog ze moeten wel betaald worden. Want helaas voor het kleine buurmeisje ze verkopen hier niets gratis. Onze conclusie is dan ook. Hier rekent iemand zich op een schandalige manier rijk met deze overvloedige distributie van medicijnen. Medicijnen alleen op

recept verkrijgbaar. Toch lijkt er een grote 'maas' in het net te zitten. De werkwijze van de farmaceutische industrie zou eens op verschillende manieren onder de loep moeten worden genomen. De prijzen zijn onevenredig en wie betaald de rekening? Mensen die ziek zijn en de medicijnen nodig hebben! Het is niet ondenkbaar, dat wanneer alle overgebleven restanten uit de doorzichtige boxen, onder uit de kasten verzameld zouden worden er heel veel zieken voorzien kunnen worden van medicijnen. Dat acuut de te korten opgelost zijn. Dat waarschijnlijk ook de prijs anders kan. Deze drie maandenleveringen heeft nóg een vervelende uitwerking. De ingestelde eigenbijdrage van de ziekenkostenverzekeringen zijn voor de meeste verzekeringsnemers in een mum van tijd doorberekend. Dat is de praktijk.

Wat haar nu dwars zit is dat ze toch weer alles mee naar huis heeft genomen. Buiten komt ze het buurmeisje weer tegen. "Hebbes", zegt het meisje, en laat haar in het tasje kijken. Er ligt één doosje pilletjes en één tube crème in. "Doe maar goed dicht en breng het gauw naar je moeder. Dan zal de jeuk ook wel snel over zijn". Ze kijkt het meisje na. Aan het stuur hangt het kleine bruine leren tasje met rits. Het kan dus ook anders. Eén doosje pillen en één tube voor het hele gezin. Nu maar hopen dat ze niet binnenkort een mail krijgen dat er een herhaling klaarligt. Er zal vast een verklaring voor de handelswijze van de Apothekers zijn. Maar in de praktijk werkt het dus niet, het economisch distribueren van medicijnen dus," besluit ze haar bezorgdheid over de gang van zaken. Ze heeft gelijk. Het kan en mag niet waar zijn dat er willens en wetend, veel te veel medicijnen gedeclareerd worden. Tel uit je winst. Goed opletten dan maar. Te veel uitgeschreven medicijnen in de toekomst gewoon weigeren. De lijst met doorberekende hoeveelheden aan de verzekering ook maar even extra controleren lijkt mij.

3. Geadresseerde Digitale Persoonlijke Computer Terreur met hoofdletters

Het is half negen en ik ga achter mijn laptop zitten. Vandaag ga ik weer een column voor de site schrijven. Naast me ligt de telefoon waarop ik zo nu en dan in de Noties app dingen type die column waardig zijn. Soms is dat een heel verhaal. Soms maar één woord. Als het beeldscherm klaar is om te starten zie ik dat er een paar nieuwe e-mailtjes zijn binnen gekomen. Eerst maar eens even kijken of er dringende e-mails tussen zitten die ik per ommekeer moet beantwoorden. Dan kan ik met een opgeruimd gevoel aan de column beginnen. Als ik de e-mailbox geopend heb valt mijn oog op de map ongewenst. Daarachter staat het cijfer honderd vijfendertig. Het zal toch niet. Honderd vijfendertig nieuwe mailberichten in mijn map. Dat geloof je toch niet. Eerst maar even de Post In bekijken. Dat valt vandaag reuze mee. Een berichtje van mijn vriendin over zee. Die schrijf ik vanavond wel een lange e-mail terug. En wat kleine berichten waarvan ik een paar gewoon doorstuur naar mijn vriendje die dan de behandeling op zich kan nemen. Omdat de rest van de ingekomen mail geen haast heeft denk ik: "Dan eerst maar 'even' de andere mappen opschonen." En besluit om eerst de map ongewenst maar aan te pakken. Ik heb er namelijk een bloedhekel aan als er zoveel ongelezen mail op mijn PC staat. Met een flinke doses tegen zin open ik de map. En! Ja, hoor! Wat ik al verwacht had staat weer op het scherm. De nieuwsbrieven. Een lange rij namen van 'dames' die me een 'gezellige' date aanbieden. Of ik maar even wil reageren. Van sommige namen vind ik niet één maar meerdere mails in de rij. Hoe komen zij er trouwens bij dat ik geen partner zou hebben. En waarom denken ze dat ik op een extra verzetje zit te wachten. Waarom lijkt het ze leuk om kennis met me te kunnen maken. Ze hebben vast geen idee wie ik ben. Het is rond weg

beledigend. Dat vind ik dus. Eigenlijk ben ik het zo vreselijk beu dat iedereen blijkbaar zomaar kan beschikken over mijn mailadres en berichten achterlaat waar ik totaal geen behoefte aan heb. Ja, ik weet het. Click weg. Maar soms heb ik er last van. Ik heb me laten vertellen dat mijn zoekopdrachten via Google ervoor zorgt dat dit gebeurt. Er is een handel in mailadressen achter de schermen. Wat me nog het meest stoort is dat er tussen de damesnamen ook de mails verschijnen dat ik een lening zou hebben aangevraagd. Of ik maar even de missende gegevens wil invullen. En ja, het zou handig zijn wanneer ik even €0,01 over wil maken naar een rekening in, jawel Kopenhagen. DACHT HET NIET. En dan dat pakketje wat ze verzenden willen maar ze hebben niet alle gegevens. Of ik even wat aanvullende informatie wil terugsturen. Hoezo? Ik heb geen bestelling ergens dus ik verwacht geen pakketje. O, ja er is ook een mail dat ik een nieuwe telefoon krijg. Leuk maar die heb ik niet nodig en niet aangevraagd. Die van mij doet het goed. En ik heb ook géén lidmaatschap aangevraagd bij een nieuwe energieleverancier. Ja. Ik weet het, click weg. Meestal neem ik de kortste route om alles te verwijderen. Je kunt rechtsboven in de hoek 'alles' aanklikken en dan links een v'tje in het vakje zetten. Alle mail krijgt dan ook een v'tje en dan één keer op het prullenbakje, en weg zijn ze. Dan nog een keer naar de map verwijderen en zelfde route volgen. Leeg denk je dan. Ja voor even. Maar deze keer, zo aan het begin van het jaar wil ik die rommel ervoor eens en altijd af hebben. Dus scrol ik elk bericht tot onderaan. Naar de regel waar staat; klik hier om u af te melden voor deze nieuwsbrief. Tot mijn grote frustratie staat er bij de meeste nog een woordje tussen; *tijdelijk*!! Dat betekent dus, dat al mijn moeite bijna zeker voor niets is. Over een tijdje mag ik weer aan de slag. Zo N I E T bedankt berichtgevers!

Inmiddels is het half tien en heb ik ruim een uur werk gehad om de map ongewenste mail te verwijderen. Pc-terreur noem ik het. De map ongewenste mail is waarschijnlijk niet alleen bij

mij de meest volle map. Jullie allemaal ook heel veel sterkte met deze ongewenste dagelijkse taak om alles te verwijderen, succes. En berichtgevers voor mijn ongewenste map. Mocht je even de tijd hebben en dit lezen. Hou er mee op.

4. Even ontspannen, nee dus

Gelukkig zijn we niet allemaal gelijk. Doen we niet alles hetzelfde. En willen we allemaal wat anders. Waar tien mensen zijn, zijn er tien meningen. Dat maakt ons zo kleurrijk. Na al een hele poos door de stad te hebben gelopen neem ik het er even van en ga een restaurantje binnen. Al gauw vind ik een leeg tafeltje bij de muur. Mijn tas zet ik onder de tafel en plof op de stoel. Vrijwel direct komt de serveerster op me af. Nee, ik hoef niet op de kaart te kijken en bestel. Nu heb ik de tijd om eens even om me heen te kijken. Mensen kijken vind ik leuk. Zoveel verschillen en allemaal op hun manier, goed. Iets verderop zitten een paar dames van, ik schat, rond de twintig. Voor hen op het tafeltje staan twee hoge glazen. De één gevuld met een gifgroene substantie en de ander lijkt op sinaasappelsap. Met elk een vork, prikken ze in het grote diepe bord dat tussen hen in staat. Ze delen, zoals het eruit ziet, een maaltijdsalade. Lekker gezond. Voor mij heeft de serveerster net een cappuccino en een broodje brie met honing neergezet. Ik zag ze wel kijken. De manier waarop de dames, de serveerster met de ogen volgden om te weten te komen waar ze naar toe ging, lopend met haar blad met mijn bestelling, sprak boekdelen. Niet dat ik altijd weet wat een ander denkt. Maar nu zie ik ze denken dat ze het wel van me verwacht hadden dat ik geen glas groen gif en een salade zou bestellen. Nou dan hebben ze het goed. Mij niet gezien hoor. Ook al wordt gezegd dat al die 'gezonde' voeding zo goed voor ieders lijf is. Wat mij betreft ziet het er onsmakelijk uit. Er moet heel wat gebeuren eer ik zoiets vrijwillig bestel. Mijn maatje zesenvertig hoeft voor mij geen veertig te worden. Ik voel me prima zo. Wij eten gezond. De voorgeschreven hoeveelheid groenten en fruit, melkproducten en brood. We drinken genoeg per dag en letten erop dat we niet te veel snoepen. Het alcoholgebruik is bij ons laten we zeggen; op feestelijk niveau. Gezond eten kan dus ook anders dan een gifgroene drank. En dus trakteer ik me vandaag op een

heerlijk broodje. Eigenlijk gek dat ik me schuldig zou moeten voelen als er zo naar me gekeken wordt. Maar toch! Ik voel me baldadig worden en verzin wat de dames wel niet moeten denken. Bijvoorbeeld. “Wie heeft de euvele moed gehad om zoiets ongezonds te bestellen.” Het resultaat is dat ik de dames een vriendelijk knikje toewerp en vervolgens mijn broodje lekker laat smaken. Toch weet ik zeker dat ik niet de enige in deze locatie ben die hetzelfde gevoel moet doorstaan. Ik zie meer dienbladen langskomen met daarop eenzelfde soort bestelling.

Of je nu wilt of niet, als je alleen aan een tafeltje zit kun je het niet voorkomen dat je flarden van de gesprekken gewoon meekrijgt. Er zijn mensen die het nodig vinden om met een flink volume te praten. Neem me dan niet kwalijk dat ik, alleen aan mijn tafeltje, gewoon meeluister. Zo ook nu. Tjonge denk ik. Ze zijn hier wel actueel hoor. Waarschijnlijk zijn deze mensen naar de feestelijke, vijftigjarige Vakantiebeurs in Utrecht geweest. Twee echtparen. Naast de stoel een linnentasje met de naam van een bekend reisbureau erop afgedrukt. Je mag raden wat daarin zit. Vakantie folders het kan niet missen. De discussie gaat algauw over het ‘bewust’ vliegen. Termen als duurzaam- en groenvliegen, ‘vliegen’ over de tafel, zonder CO2 uitstoot die het milieu schaden, dan. Al hoewel! Eén van de heren probeert de anderen ervan te overtuigen dat er niets mis met een vliegreis is. Toch zijn de meningen verdeeld. Mijn interesse is gewekt. Zou ik dan nu een antwoord op mijn vraag krijgen? Namelijk: is één keer per jaar een vakantie vlucht een doodzonde? De linnen tas van een van de heren komt op tafel. Het is even zoeken en dan heeft hij de folder gevonden. Een vliegtuigmaatschappij zegt diensten te hebben die met de zogenaamde CO2ZERO te werken. Deze dienst helpt klanten om CO2 neutraal te vliegen. De schadelijke stof wordt dan gecompenseerd. Even onder ons gezegd. De keren dat ik gebruik heb gemaakt van een vliegtuig kan ik nog steeds op twee handen tellen. We zijn vaak in eigen land gebleven. Ook meer dan de moeite